

Az ismeretlen eredetű magyarság*

A régi tudomány még egynek vette a nép- és nyelvrokonságot. A krónikák meg a nemzeti hagyomány szerint a hunoktól eredtünk, ezért sok tudósunk a török népekkel keresett kapcsolatot. Hunfalvy Pálék a finnugor származás mellett kardoskodtak. Maga a mindenható alapító is: „A nyelv egyszersmind a nemzet hovatarozását, rokonságát, tehát más nemzetek közti helyét mutatja meg csalhatatlanul”. Igen érdekes és hamis elképzelés: gondoljunk a szerbek, bosnyákok, horvátok egymás közti viszonyaira...

Egyedül a 30 nyelven dolgozó, szótárakat és nyelvtanokat író Szentkatolnai Bálint Gábor nem döntött be „sem a finnizálás, sem a turcizálás métegyénének.” Rokonainkat a „turániak”: a tamilok és a kaukázusiak között kereste. Még az országból is elűzték...

Az 1973-ban megjelent *A finnugor őshaza nyomában* c. gyűjtemény (Szerk.: Ifj. Kodolányi János) címe is hirdeti az őshazát, vagyis az ősnép természetes bölcsőjét, bár a kötet szerzői már nem mind vallották a nyelv-faj egységet. Újabban az örökléstan ismeretek bővülésével bizonyosodott be, hogy köztünk és a finnugor népek közt igen csekély a népi rokonság. Márpedig anélkül nincsen se közös családja, se közös ősnyelv. Ennek ellenére érettségi tétel...

*

Kalevi Wiik finn tudós szerint a finnugor nyelvű népek ősei a jégkorszakot az ún. *ukrajnai menedékben* vészelték át, ahol valaminő *lingua francát*, közvetítő nyelvet alakítottak ki. Ez volna az ősfinnugor, ami rátelepedett az eredeti anyanyelvekre. Világszerte sok példa van hasonlóra: a földközi-tengeri és a távolabbi kikötők lakosai eltanulták a szemükben értékes árukkal érkező olasz, angol és más hajósok szavait, s a maguk

nyelvével vegyítve létrehoztak egy keveréket, szaknyelven *pidgint*. A következő nemzedék már belenőtt, anyanyelve lett. Ez megmagyarázná a fgr. nyelvek kevés közös szavát, vagy a nyelvtani különbségeket: pl. nincs mindegyikben tárgyas ragozás, vagy kettős szám.

Jó tudni, hogy a baltiak, pl. a finnek és az észtek már a jégkorszak végén, tehát kb. 8000 éve elfoglalták mai hazájukat.

*

Hunfalvyék a *mai* finn leánynyelvének tekintették a magyart, s így vezették le szavainkat. A tiltakozóknak azt felelték, hogy a jelentős különbségek éppenséggel a nyelvrokonság bizonyítékai, hiszen az idők folyamán a nyelv a *hangtörvények* szerint változik. Pl. év szavunk kikövetkeztetett fgr. alapszava **ikä, vagy jikä* – mert ez meg az történt a hangokkal. De csak a magyarban! A finn szó füttyül a hangtörvényekre: 8000 éve óta *ikä!* Bárhol ütjük föl a Magyar Nyelv Történeti Etimológiai Szótárát – TESz., a finn és ugor szavak mai alakjai részben vagy egészben egyeznek a kikövetkeztetett *finnugor összavakkal.

Ez az *aszimmetria-törvény*: ami a magyarra áll, az a finnugorokra nem, és fordítva.

1. A híres *p>f* hangváltozás szerint pl. a finn *pesä* főnév *p*-hangja a magyar *fészek* *f*-hangja lett. Hanem az *f* hang hiánya finnugorság egyik közös jellemzője, ezért náluk a *p* soha sem alakult *f*-é! Arra nincs adat, hogy a magyar valaha is az *f* hangot nélkülöző nyelvek halmazába tartozott volna. *Buji Ferenc* szerint az *f*-hang nyelvünkben a legstabilabbak közé tartozik. Csak az történhetett, hogy finnugorok átvettek tőlünk *f*-el kezdődő szavakat, és az *f*-et *p*-re váltották. Más-

* Négy Beavatás-előadás írott szövege a Szerző *A szabir titok* c. könyve alapján. (További részletek: www.czakogabor.hu)

kor esetleg v-re, miként napjaikban a facebook a finnben *veispuukki* lett.

2. Tétel, hogy a finnugor szó legalább két szótagú és mindig magánhangzóra végződik. A mai finnben így van. *Pusztay János, Nyirkos István* és más nyelvtudósok igazolták, hogy ez az elv a magyarra nem kötelező. Soha nem voltak kéttagúak *személyes névmásaink, mutatószavaink, ősrégi igeneveink, a hangutánzók* és egyebek, pl. a fű szó sem. A lepottyánó dió sose mondta, hogy *kopu...*

3. A CzF. tételesen felsorolja a 2305 gyököt és gyökváltozatot, melyekre a szókincsünket alkotó szóbokrok épülnek. Pl. *kör-be, ker-ge, gur-ul, kor-ong* stb. mint a kerekesség, a körmozgás kifejezője. A *nyal, nyelv, nyel, nyál, nyúl, nyél* bokornál biológiailag is tapasztaljuk az egységet, hisz nyelv és nyál nélkül nem tudunk nyalni, nyelni. A szócsalád tagjainak közös alapérteménye a nyúlás.

Hanem a magyar szócsaládok tagjai a különböző fgr. népek beszédében szétszóródtak. Csak a mariban találtam együtt a *nyelv-nyál* rokonságából hármat. Tehát csakis a magyar lehetett az átadó nyelv, hiszen a fordított menetirány elképzelhetetlen, ahogy a lószér sem úgy keletkezik, hogy a sörétek a fácánokból visszaröplenek a tölténybe.

Ugyanez történt a *népdalok* és *mesék* esetében is. Erről majd később.

*

Ha a finnek-lappok-észtek már 8000 éve mai hazájukban élnek, a többiek szerteszét szinte az egész mai Oroszországban, létezett-e olyan „ómagyar” csoport, amely rájuk erős nyelvi-kulturális hatás gyakorolhatott? Emlékeznek ilyesmire a nyelvrokonok?

Az Ethnographia 1900. évi 8-9. számában írja *Szerafim K. Patkanov*, a szibériai finnugor népek jeles, terepjáró kutatója, hogy az osztjások/hantik és a szamojédek legtöbb meséjükben és mondájában tisztelettel, sőt, hódolattal emlegetnek bizonyos „*tapar, szabar, szabir, szibir embereket*”, akik mintha valamely magasabban álló népfaj tagjai volnának. A szerző följegyezte, hogy „*A szamojédek a régebbi időben gyakran betörték az Irtis-melléki osztjások területeire, de ilyen hadjárataik alkalmával mindig különbséget tettek a Narym és Tarchan volosztbéli osztjások*

között. Amazokat Tapari emberek-nek nevezték és barátainknak tartották, míg a tarchaniaknak annyi kárt tettek, amennyit csak tudtak.”

Kik lehettek a tapar-szabar – a következőkben csak szabir – emberek?

*

Bíborbanszületett Konstantin császár *Bulcsú* horka és az *Árpád*-ivadék *Tormás* herceg 948. évi követjárása alkalmából szerzett adatok alapján említi, hogy a magyarok – nála türkök – régi neve: „*szávartü aszfallü*” volt. Ezek egy része nem tartott a honfoglalókkal, hanem „*Perzsia vidékére*” költözött. Bő fél évszázaddal az elválás után *Bulcsú* és *Tormás* szerint, még rendszerelesen váltott követeket a két magyar néprész.

Anonymus följegyezte *Hülek* fia *Zovárd* (*Szovárd, Zuárd*) és *Kadocsa, Árpád* szabar *unokatestvéreinek*(!!!) nevét. Ők vezették a Dunától északra eső területek és a Délvidék elfoglalását – nyilván saját csapataikkal. Tehát az uralkodó családhoz tartoztak a szabar vezérek, akik saját harcosaikat vezették, nem holmi *gyütmönt* szolganépet. Anonymus „*sobamogeroknak*” nevezi őket. *Pais Dezső* Csaba-magyarjainak fordítja. A Kárpát medencében van közel negyven szabir-ra, és hét Csabára hajazó helynév. Továbbá *csabaire* nevű növény, és mondájával *Csaba* királyfi...

*

A szabir népet az ókortól fogva igen gyakran emlegették.

A VI. században írta *Iordanes* gót születésű történetíró Geticájának 37. fejezetében: „...*a Pontus tenger felett terül el a bulgares lakóhelye, akiket a mi vétségeink tettek igen ismertté. Itt hajtott ki két helyen, mintegy a legbátrabb nemzetnek, a hunoknak a terebélyes törzsfája, a népek veszedelme. Ugyanis az egyiket altziagirusoknak, a másikat savirusoknak hívják.*” *Iordanes* pár sorral lejjebb a savirust hunugurusra váltja, mintegy azt állítva, hogy a két név egy népet jelent. „*A hunugurusok pedig azért ismeretesek, mert hermelinprémekkel kereskednek.*” Őseink prémkereskedelméről több korabeli szerző írt. *Kiss Magdolna* Hunuguri, onoguri, hungari c. tanulmányában a prémkereskedelemmel bizonyítja, hogy ősmagyarok lehetettek a hunugari szövetségben.

A „*Pontus tenger fölött*” igen tág fogalom. Közismert, hogy a legjobb bundákat az északi

tájakon élő állatok növesztik, északra kell tehát mennünk. Hol élhettek a savirok?

A bronz- és kora vaskorban nem léteztek államok Észak-Európában. A szabiroknak nem volt mit meghódítaniuk. Viszont műszaki fölényük révén könnyedén megszerezték az északi népeknek „Pontus” vidékén értékesíthető javait kard nélkül is. Patkanov szerint a nagy területen elterjedt, általában háromszögletű, „sáncokkal, árkokkal művésziesen felépített csúd-várak, valamint az ott található díszes cserépedények és salak-darabok, melyek a fazekas- és kovácmesterség fejlettségét feltételezik, nem származhattak a kultúra alacsony fokán álló mai osztjások és vogulok elődeitől, hanem az egykor itt lakó Tapar-nép maradványaiul tekintendők.” Csúd-várak egészen Lapp-vidékig léteztek. A csúd szó emlékét őrzi a mai Észtországban fekvő Csúd-tó. Igen tanulságos elolvasni a CzF. CSUD2 szócikkét: „Az oroszok némely finn népséget csudok-nak neveznek. Azt gondolják, hogy e csud név azonos a régi sküth (szittyá) névvel. A csud kifejezés az Enari, vagy Anara körül lakó lappoknál azt teszi, mint a finn sota, s magyar csata; csud tehát am. csatanép, hadi nép, (...) Közel az Enári egyházhoz magas hegy van: csudvár, melyen hajdan a lappokat bántó csatanép tartózkodott.” Tehát a csudok harcias szkíták voltak – állítja Hunfalvy Pál, a szócikk forrása.

A csúd-várak elsősorban helyi szabir lakó- és műhelyek lehettek, valamint kereskedelmi támaszpontok. Rendszerük megfelel a sárközi szállásoknak, az alföldi tanyáknak, a gyimesi kalyibáknak, melyek mind az otthontól távol folyó gazdálkodás támpontjaként szolgáltak és szolgálnak.

Egy X. századi csúd vár, a szabolcsi földvár, ahol Szent László nemzeti zsinatot is tartott 1092. május 20-tól. Háromszögletű falrendszere 337 x 225 x 387 méter, területe 3,3 hektár. Hatalmas fatörzsek közé döngölt függőleges földfalai eredetileg 15-20 méterre emelkedtek. Új korokban eltakarták volna a budai Mátyás templom 16,8 méter magas főhajóját. Az idők folyamán a faszerkezet elkorhadt, a falak megzuttantak és lejtősek lettek. Jelenleg „csak” 10-12 méteresek.

*

Az ugor mondákban a szabirok emlegetésének se szeri, se száma. Pl. „Šaper naj ānkem ar” – Ének Saper (város) fejedelemnőjéről”. Reguly szerint egy osztják törzs Šaber-mām (Sabernép) hívja magát Obdorsk mellett. Nemkülönb érdekesebb a Šaber-mu (Saber-föld) elnevezés. Patkanov a Sabrei-pai, Savri pai (pai osztjákul: 'domb', 'magaslat') nevekben is a szabar szót alítja.

A szárnyas menyhal-állat regéje úgy tudja, hogy a hantik egyik nemzetségét Szaparjah-nak hívták. A leghíresebb hanti hősnének, a Bálványfejedelem Éneke egy hanti fejedelemről szól, akinek asszonya szabir királylány. A fejedelem testvérei új országot hódítanak az Obon túl és javait elviszik az útra:

„...Kifosztott falu
 Agg embere lettem.
 Itt minden szolgám hasa üres,
 Megmaradt cselédem gyomra korog!
 Menyasszony korodban
 Hozományként hozott
 Zabliszted bizony elfogyott!
 Fiatalasszonyként nászajándékul kapott

Bogyó ételed mind elfogyott,
 Húsételed elfogyott!
 Zselnicefa hordókban
 Nagy szánokra felrakott
 Jó méhsöröd elfogyott!
 Kérlek, menj el atyádhoz,
 Toldott-subájú-hajfonatos-szabir-fejedelem
 apádhoz:
 Hozzál ételekkel megrakott szánokat megint

...
 Páncél-áttörő hadat hozzál,
 Vas-üng-átlövő íjjasokat

(Fordította: Kálnoky László)

Domokos Péter szerkesztő sietve hozzáfűzi jegyzetében, hogy a szabirokon oroszok értendők: „*ezt a jelentést, ill. névazonosítást egyes kutatók nem tartják helytállónak, de jobb ötletük nincs*”. Egy jó ötlet Bulcsú horkától: a szabirok szabirok voltak, azaz magyarok...

A hősének és a Szintasta sírletek szerint a szabirok fölszerelése egyezett a Kínától az Atlanti óceánig hadakozó nagyállattenyésztőkével, köztük a mi őseinkével: jellegzetesen „szkíta” volt. A hantik még az újkorban sem űztek fémműves ipart, tehát páncélt sem gyártottak. A náluk használatos egyszerű botíjak és csont- meg kőhegyű nyilak ellen megtette a bőrruha, vagy az állati szőrből nemezelt „páncél”. A „jó méhsör” bezzeg hiánycikk lehetett...

*

Valószínűleg közelebb kerülünk az igazsághoz – a mai helyzethez képest –, ha hitelesnek fogadjuk el a hantik saját szabir hagyományát.

Az *Asszony-térdéből-lett mosz-ember* című, osztják/hanti rege számos magyar népmesei elemet őriz. Kezdjük azzal, hogy a hantik egyik csoportjához tartozók, a moszok, lótitzelők. Annak ellenére, hogy az ő égtájukon a ló nem él meg. Ennek ellenére íjukat-tegzüket övükön viselik, akár ha lovasok volnának, noha így akadályozza őket a gyalogos erdei cserkészésben. Emlékeztük szerint őseik is lovasok valának. Vagy igen, vagy annak lenni előkelő volt: azt jelentette, hogy a gazdag és hatalmas lovas néptől, a szabiroktól eredtek! A nép másik ágát, a *por-t* a mai napig lenézik. Ők porul jártak...

*

Meséljünk a meséről! A magyar *Borsszem Jankó* borsszemből születik, a mosz-ember kődarabkából. Mindkettő rögtön jár-kel, eszik-iszik magától, s három nap alatt föl nő. Mint Borsszem Jankó a sárkányt, a mosz-ember is térdig-nyakig vágja ellenfelét a küzdőtérbe, aki kettő-, három- és hétfejű. Ám nincsen neve, sőt, zavar támadt a sárkány-mivolta körül is. *Jalany*-öregnek, *Jalany-szörnynek* nevezik a regélők. Nyergesét viszont „*víziszörny-hátas*”-nak mondják, mintha ez volna a sárkány. Mindenesetre ugyanúgy megérzi az ellenséget, mint a magyar táltos paripa.

A Káma-menti Magna – Öreg, vagy Ó – Hungáriában, a mai Perm környékén találták ezt a háromfejű sárkány- vagy *Jalany* szörny ábrázolást. Valószínűleg szabir-magyar munka.

Mivel két lábú, nyilván képes lovagolni is. A három homlokába mélyített kör talán a sárkánykő jelzése. Népmeséink némelyik sárkánya – kínai rokonaihoz hasonlóan – abban tartotta erejét: gyöngy vagy valami apró állat, pl. darázs alakjában.

*

Ha tanulmányozzuk az osztják mondákat, rengeteg magyar népmesei elemet találunk: a hős „*átbucskázik a fején*” és átváltozik, akad „*terülj-asztalkám*” is, mégpedig „*magától terülő*”

mézsörös asztalként”, meg rézváros, ezüstváros, aranyváros. A fölaprított rének *orra hegyecskéjéből* az egész állat föltámasztható, miként számos magyar mesealak. A „*lőszívig elható hosszú kés*” kifejezés nyilván a lóáldozat emléke e ló nélküli világban.

A magyar népmesék hősei, *Tündér Ilona, Fehérlófia*, a királyok, sárkányok és boszorkányok meg a többiek istenek, vagy félistenek. Éppen ezért szerepük is kozmikus. Így Fehérlófia szerepében Borsszem Jankó a világrendet állítja helyre, amikor a világot megtisztítja a sárkányoktól. Vele szemben a mosz-ember földi figura. Ő a népet, az osztjákat védelmezi. Ez derék dolog, ám – a metafizikai keret feszültségét veszve – a cselekmény politikaivá laposodik. A szabir regős mitológiát tanított, a hanti énekmondó ebben nem hitt, hanem földi eseményeket mesélt. Ez a szellemi süllyedés a régi hit kiszikkadásával nálunk is bekövetkezett.

Az Obdorszki Ének véres harcai így zárulnak: „...*ha az osztják ember korabeli világ beáll, ... lánya gyomra éhségét... fia gyomra éhségét én megszüntetem.*” Nyilvánvaló, hogy az ugorok vették át a mesét a szabir-magyaroktól, és a maguk környezetéhez, kegyetlen történelmi sorsához, világszemléletéhez igazították.

A szavak vándorútjához hasonlóan *észtanilag* kizárható az ellenkező menetirány, vagyis az, hogy maréknyi mesemorzsa érkezett hozzánk az ugor szomszédoktól, és abból minálunk a világ egyik legnagyobb és leggazdagabb bölcseleti- mitológiai regevilága bontakozott ki.

*

Honnan jöttek, s hová lettek a szabírok? Patkanov és mások szerint délről érkeztek. Erre utalnak iráni és mezopotámiai szavaink meg a Káspi-tengertől délre eső ókori helynevek. Ezzel kapcsolatban *Götz László, Padányi Viktor, Z. Tóth Csaba* és mások végeztek alapos vizsgálatokat. Jőmagam megmaradok a magyar-szabir kérdés elemzésénél, távolabbi föltételezésekbe nem bocsátkozom. Csak azt a nyelvrégészeti megfigyelésemet ismétlem meg, miszerint nyelvünkben szinte hiánytalanul megőrződött a dél- eurázsiai számbölcselet, és mellette az őskori gondolkodás sok eleme. Tessék elgondolkodni pl. *szám* gyöksszavunk származékaiban rejlő filozófián – számúz, számon tart, nem számít stb.

Egy szavunk szent szám, az Isten, száma, amely mindeneket egyesít, egyenlővé tesz – ötszáznál több szavunk alapérteménye ez. Az őskori szám-fölfogásról részletesen írtam *Beavatás a magyar észjárásba* c. könyvemben...

*

Annyi bizonyos, hogy a szabírok igen régen keltek útra, mert kb. a Kr. e. 18. évszázadban hozták létre az ún. *szintasta* kultúrát, amelyből az *andronovói* kultúracsalád kibontakozott. Ehhez a tudást magukkal hozták. Az Ural mindkét oldalán voltak telepeik. Földbe mélyített – föld-fűtéses! – házakban laktak, embertani vonásaik emlékeztetnek a honfoglaló magyarokra. Előkelőiket lovaikkal és harci szekereikkel, keletelve temették.

Nyilván az érclelőhelyek vonzották őket, hiszen a bronz majd a vas nélkülözhetetlen volt a nagyállattenyésztő-földművelő munkához, a lovas hadviseléshez. Innen terjedt szét délen Iránig, keleten a mai Kínáig az andronovói kultúracsalád. Nyugat felé pedig a csud-váraik sora egészen lapp-földig.

Az ezüst és aranybányászat méreteiről, a földolgozás művészi minőségéről képet adnak az ún. „szkíta kincsek”. Annak ellenére, hogy a sírokat az évezredek során folyamatosan fosztogatták. A „szkíta kincsek” legnyugatibb lelőhelye éppen a Kárpát-medence.

*

Hová lettek a szabírok? A népvándorlás területükön átvonuló hun, majd avar hulláma nyilván magával ragadta néhány törzsüket.

A XIII. század közepéig három magyar ország létezett Európában. Az egyik a Kárpát-medence-i Magyar Királyság, a másik a Volga-Káma vidékén, a dél-nyugat Urálban maradt szabir magyarság, akikkel *Juliánusz* még remekül szót értett. Az említett két folyó összefolyása közelében az 1970-es években, Bolsije tigrani falu mellett (Ma: Tatársztán)

olyan ősmagyar temetőt tártak fel, melybe a 895-ös magyar honfoglalás után is temetkeztek! (Klima László: *Magyar őshaza* – ami biztos, ami nem, Közkezdvelt mítoszok – a magyar őstörténet, 175. old.)

A harmadik Magyarország a Kaukázus északi oldalán folyó Kuma mentén terült el. Talán ők lehettek azok a *szavartük*, akik honfoglaló néptől

elszakadva „Perzsia vidékére költöztek” Konsztantin császár szerint. Madzsar-Magyar nevű fővárosuk romjait a kérdés kutatója, *Bendefy László* még látta 1940-ben. A várost és az országot említi a *Derbend Name*, a térség krónikája és számos korabeli utazó.

*

Kumagariát 1222-ben igázták le a mongolok *Szubutáj Bagatur* vezérletével. Ő győzte le az oroszokat a Kalka-menti csatában (1223). Ő döntötte meg a volgai bolgárok és magyarok közös államát 1236-ban *Batu* főparancsnoksága alatt. Megverte *IV. Bélát* és *II. Kálmán* horvát királyt a muhi csatában (1241).

Kumagaria viszonylagos önállóságot élvezett saját királya alatt a mongol világhatalom Kipcsák birodalma, más néven az Arany Horda részeként a XIV. század végéig.

Vallási kérdésekben a mongolok igen türelmesek voltak. *Trubeckoj* herceg szerint ez okozta vesztüket: az ő kezdetleges sámánizmusuk nem volt képes szellemi összetartó erő lenni.

*

Több pápai bulla is említi Kumagariát, 1258-ban kettő. A másodikban – kelt 1258. ápr. 19. – egyéb népek mellett a „*Dunán túli, az ősbibb Magyarország magyarjainak*” is küldte apostoli áldását *IV. Sándor* pápa (1254-1261). *XXII. János* (a második avignoni pápa, 1316-1334) engedélyezte püspökség alapítását a fejedelmi székhelyen, Madzsar, azaz Magyar városában. Három Magyar-i és hat kumai püspök nevét ismerjük és két uralkodót, akiket *Kürtnek* és *Gyeretyánnak* neveztek. Négy ferences kolostor is működött a térségben. Kettő a fővárosban, a harmadik *Ugek*, ill. *Ugueth*, v. *Uguech* ~ *Ügyek* nevű helyen, a negyedik a kaukázusi hegyvidéken. *Bendefy* idézi *Paizs Dezsőt*, aki szerint az *Ügyek* helynév a régi magyar *ügy* 'egy', azaz 'szent' szóból származik.

*

Végül *Timur Lenk* pusztította el a várost és az országot a *Toktamis* kipcsák hűbéres uralkodó elleni hadjárat során 1396-ban, ezután lakosai szétszóródtak. Több kaukázusi nép tartja úgy, hogy őseik „*Magyarból jöttek.*”

Örmény területen való letelepedésükről és életükről-sorsukról több tucat örmény forrás tanúskodik. A hivatalos magyarságtudomány tudommal teljesen elhanyagolta őket. Az első szak-

történelmi munkát – ha nem tévedek – *Szabados Györgynek*, a szegedi egyetem oktatójának köszönhetjük.

*

Talán azért nem fogadta be az uralkodó magyarságtudomány *Götz László*, vagy *Bendefy László* és sok más nagy tudású kutató fölismeréseit, mert azok nem feleltek meg a tervezettnek? Mert a régészeti, történelmi, zenei, nyelvi adatok mellett maguk az ugorok is mellettünk, szabírmagyarok mellett tanúskodnak? Elképesztő, hogy sok-sok évszázad múltán is név szerint emlékeznek a szabirokra, noha azóta híruket sem vették, ráadásul e népnév ki is ment a divatból.

Z. Tóth Csaba köszönetét fejezi ki *Reguly Antalnak* és *Pápay Józsefnek*, mert „*értékes adatokat gyűjtöttek valódi rokonainkról, azokról a szabirokról, akiknek a nevét viselte a honfoglalás előtti századok magyarsága...*”

Tehát újra kéne írni a kikövetkeztetett *együttélés, meg az *összavak legendáját? Belátni, hogy a gyakorta előforduló, „*a magyarok és obi-ugorok nyelvi ősei egy nyelvet beszéltek*” jellegű állítások tudománytalanok, mivel általában hamisak: nem léteztek „*közös nyelvi őseink*”. Az ugorok a szabír magyaroktól a méhsőr meg a fémtárgyak mellé nyelvet és kultúrát is kaptak!

*

Nyelvészetünk olykor elképesztő működésének egyik példája a magyarok „ugor kori” – állítólag kb. Kr.e.: 2200-2000-tájékan keletkezett – önelnevezése, amit a manysik *mai nevének* kikövetkeztetett gyökéből: *mańc3, kb. **manycs+mgh* alakban rekonstruálták, és levették belőle „*magyar*” szavunkat.

1. A szabírok, azaz a magyarok évszázadokkal Kr.e.: 2200-2000 után, 1800 körül jelentek meg az ugorok közelében! Olyan műszaki fölényben, mint a spanyolok Mexikóban. Mindenképp volt, csak nevük nem? A világtörténelemben soha nem fordult elő, hogy valamely térség ura a neki alárendeltekéről szerzett magának nevet.

2. Egy biztos: a manysik neve a kérdéses időben nem hangozhatott majdnem úgy, mint most. Erre van bizonyíték. *Pápay József* a XIX. sz. végén fordította Szibériában *Reguly* hagyatékát. *Tolmácsa, Mikolka* hosszan kesergett, hogy milyen nehezen érthető az ötven évvel korábbi manysik szöveg! Nos, képzeljük el a 4000 eszten-

dőset! Az viszont lehetséges, hogy a *magyar* nevet a helyiek magukra vették, és *gy* hangjuk nem lévén, *manysivá* alakították.

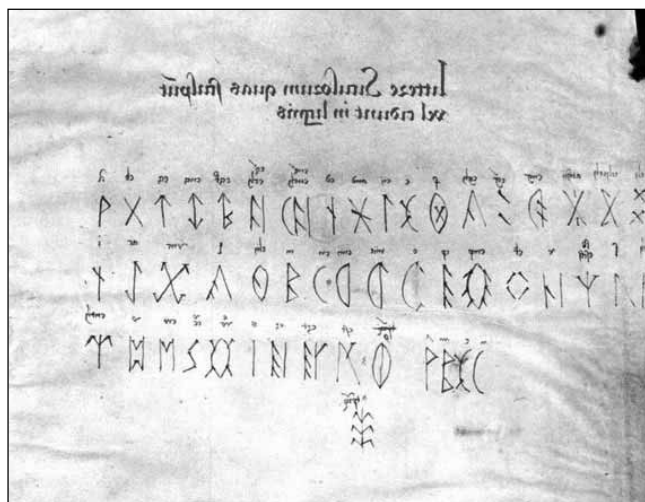
A másik példa: *II. Piusz* az 1458-ban megjelent *Cosmographia* c. könyvében egy bizonyos „*veronai emberre*” hivatkozva állítólagos magyarul beszélőkről írt „Szkítiában”, a Don forrása tájékán – mégsem Szkítiában, mert Moszkvától kb. 200 kilométerre délre. Ha a névtelen adatközlő híre igaz, akkor az eset az ugor vidéktől ezer mérföldekre nyugatra és délre történt. Az illető magyarok – talán Volga-vidéki Magna Hungária menekült szabir-magyarjai lehettek. Mindenesetre ezt a locsogást *Zsirai Miklós* akadémikus bevette *Finnugor rokonságunk* c., 1937-ben megjelent könyvébe, és tudományunk máig a finnugor rokonság egyik első írott adatának tekinti...

*

A latin vagy a cirill előtti saját írással kevés európai nép büszkélkedik. Amelyik igen, az meg is becsüli. Nyelvünk ún. ómagyar korából számos rovásírásos emlék maradt ránk. Talán régebből is. Ezeket a magyar tudományosság mellőzi, a rovásírást magát sem tanítják-kutatják egyetemeken, akadémiai intézetekben. Ezért nincsenek hivatásos tudósai, tehát az önképzett, rovó-diploma nélküli kutatókra simán rá lehet ütni a dilettáns bélyeget.

Ügyes!

Nem kívánok bemászni ebbe a hangyabolyba, csak egyetlen különleges, úgynevezett mondatjelet említek a Nikolsburgi ábécéből – a XV. sz. második feléből, tehát nagyjából *II. Pius* korából.

Nikolsburgi ábécé

A mondatjel nem úgynevezett ligatúra, azaz más betűkből összerótt képlet, hanem önálló jel. A mondatzó amúgy nem ritka a magyarban, például *Koszmegeszi Csárda*, vagy több régi nevünk: *Bornemissza*, *Vízügyelő*, *Fehérlófia*.

Nos, a szóban forgó jelet a székelynek nevezett rovásábécé lejegyzője oly fontosnak tartotta, hogy külön sorba írta, és megadta hangalakját is.

A tprus-t a hozzáértők *taparus*-nak, azaz 'szabir ősz'-nek olvassák. Eszerint a szabir származás emléke rovásírásunkban is fönmaradt?

*

Az ideologikus finnugrisztika a szakszerű célokat ellenére sem adta föl hadállásait, hiszen – fogalmazzunk finoman – a tévedések másfél százados sorozatára életművek épültek. Tisztes munkával, sok tanulással összehozott doktori értekezések, diadalmas egyetemi pályafutások, fényes akadémiai székfoglalók. Együtt a magyar nyelv természetes rendjének, a gyökrendnek a letagadásával, mellőzött tudósokkal, elhallgatott fölfedezésekkel, gondolatokkal, tényekkel.

Finály Henrik akadémikus írta 1856-ban *Hunfalvy Pálnak*: „szép, szép az urak nyelvészkedése, de az Istenért, fogjanak már egyszer olyan nyelvészkedéshez is, a mely hoz valamit a konyhára.” *Finály* a magyar nyelvten ügyében írt, majd 32 év múlva megismételte, hiába. A magyar diák és tanár egyaránt utálja a hunfalvysta csapáson kitalált nyelvtant, miközben buzgón és öntudatlanul nyelvészkedik.

*

Hivatalos nyelvészet és nemzettudomány talán csak nálunk létezik még a kerek világon. Szellemileg szabad országokban ilyesmi elképzelhetetlen, mert a vitás kérdések nyílt vitákban dőlnek el. Nálunk a *magyarügyi ideológia* hadállásait csöndes, de szívós ostrom alá vette az ellenőrizhető tudomány, például a *matematika*, a nyelv és a zenék összehasonlításának elfogulatlan eszközeként, s a vele szorosan összefüggő *genetika* az elméletek iránt közönyös kromoszómáival.

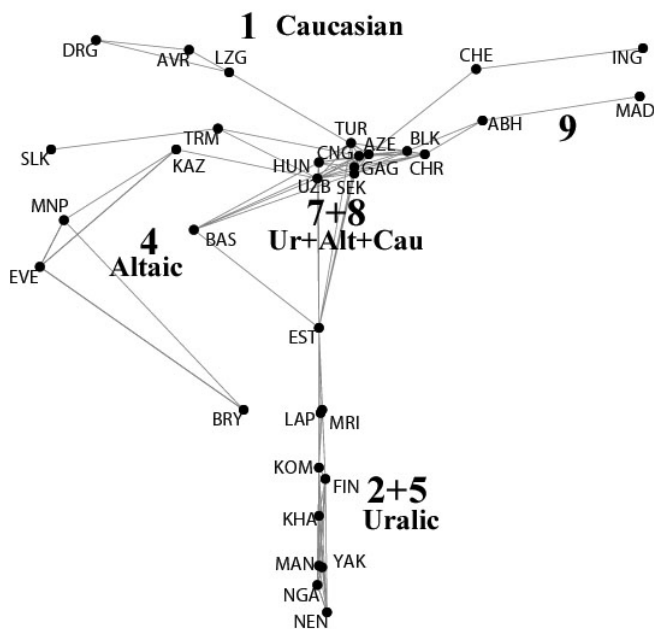
Beljebb a magyar észjárásba c. közös könyvünkben Juhász Zoltán számítógépe, mintegy marslakóként, testes szövegek elemzéséből rájött arra, hogy a magyar nyelv „szabályossága” erősebb, mint az angolé, finné, latiné, lengyelé, töröké. Sőt, 93 %-os biztonsággal a gyököket is fölismerte Márai Füves könyvében.

Azt is kimutatta a gép, hogy a hivatalosság szótárai *kizárólag* finnugor>magyar szóáramlási irányt engedélyeznek, ami nyilvánvalóan képtelenség: hiszen még a szív is ejt mikroszkopikus sebet a késen...

De térjünk az új eredményekre. Juhász 38 nép, köztük a magyar zenéjét vizsgálta meg. Dallamvizslató számítógépe „*hatalmas dallamadatbázisokból nagyon gyorsan, következetesen és elfogulatlanul kikeresi a hasonló dallamokat.*”(…) A kutatás meglepő eredményre vezetett: „*a legtöbb népzenei kultúrát összekapcsoló őstípusok éppen azokat a nagyívű, ereszkedő, a legtöbbször pentaton, de gyakran diatonikus hangsoron mozgó formákat egyesítik, melyek a magyar „rég stílus” alapját is képezik.*” Vagyis az emberiség – egyelőre nem mondhatunk többet: egyik – zenei ősnyelve a Bartók és Kodály által meghatározott magyar „rég stílus” vonásait viseli. Hogy léteznek-e más ősnyelvek, és azok milyenek, arról egyelőre nincs tudomásunk. A kutatás folytatódik...

A magyarságkutatók eddig, több-kevesebb joggal, különféle elfogultságokat vetettek egymás szemére, a számítógép ilyesmivel aligha vádolható. A vizsgálat során kiderült, hogy „*A mi legszorosabb zenei családunk tagjai: szlovák, Volga-vidéki, karacsáj, ÉNy-kínai, mongol, andoki.*” Juhász finoman úgy fogalmaz, hogy a szlovák dallamok 90 százalékos hasonlósága „*közvetlen magyar hatást tükröz.*” Az ugor dalok – néhány teljes ének kivételével – töredezetten, mintegy maradványai egy valaha létezett teljesebb zenekulturának. Az ugorok ebből szakadtak ki. A Volga-vidék Juliánusz Öreg Hungáriáját jelenti, *Nyugat-szabirföldet, a karacsájok* – említik őket kabard és balkár néven is – föltehetően Kumagaria maradvékai. Nyelvük is erre vall.

Nézzük a genetikai kutatások pillanatnyi állását.

Az ábra három nyelvcsalád tagjainak (urali, altáji, kaukázusi) szigorúan populációgenetikai térképe. Az erős rokonságot az élek jelölik. A középpontban mindhárom nyelvcsalád képviselve van. A központiakat genetikailag igen szoros rokonság fűzi össze (magyarok, törökök, azerik, balkárok, cserkeszek, üzbégek, gagauzok). Ezért tömörülnek egy magba. Szintén nagyon szoros a frg. nyelvűek genetikai rokonsága, ezek viszont rokonsági láncolatot alkotnak. A többi nép is rokonsági láncba fűződik, és ezek mind a magba csatlakoznak, egymáshoz viszont nem. A középpontban működött az a túlsúly, amely kívánatos volt a többiek számára, akik úgy érezték, hogy jól járnak, ha engednek neki: ha *onnan* házasodnak, ha ezt-azt átvesznek. A „sugarak” népei egymás közt csereberéltek: géneket, szavakat, zenét, mesét, de két „sugár” közt nemigen lehetett közlekedés.

Eszerint már a XIX-XX. század fordulóján tudható volt, hogy nem éltünk közös őshazában az ugorokkal, hanem föltételezhető, hogy népünk szabar-szabir ága, vagy annak egy része, igen közel lakott, és élénk gazdasági kapcsolatban állt az ugor népek elődeivel az Ural mindkét oldalán.

Őszinte hálával tartozunk a hantiknak és manysiknak, hogy nyelvükben, dalaikban, meséikben, legendáikban, tárgyaikban megőrizték a szabirokkal való mély kapcsolatuk emlékét. Megismétlem, hogy Götz László és az ő nyomán Z. Tóth Csaba jött rá arra, hogy a szabir magyaroktól tanultak a finnugorok, s nem fordítva,

*

Összegzés:

- a magyar - fgr. nyelvrokonság nem néprokonság, hanem szomszédsági, areális hatások következménye. Nem létezett sem finnugor-magyar, sem ugor-magyar ősnelv, hiszen a magyar szócsaládok tagjai elszórtan találhatóak az egyes finnugor nyelvekben; vagyis a közös szavak és nyelvi elemek a szabir-magyar közvetítő nyelvből egyenként kerültek az említett nyelvekbe;

- hasonló a helyzet a népzenével, és a népmesékkel: sok a közös elem, ám zömük töredék a magyarhoz képest; egyértelmű, hogy az ugorok-finnségiek vették át az említett kulturális javakat a szabir-magyaroktól – ezzel szemben nemigen akadnak finnugor nyomok a magyar kultúrában;

- a hantik, a szamojédok név szerint emlékeznek példakép népükre, a szabirra, melytől javakat kaptak, s bizonyára sokat tanultak. Ősüknek tekintették. Ennek genetika nyomai halványak, mégis szövődhetek itt-ott családi kapcsolatok is a két nép előkelői között.

- a szabir-magyar egységet igazolja igen sok, hatalmas térségben előkerült régészeti lelet, irat, néphagyományban, dalokban, helynevekben rögzült adat;

A magyar-szabir/szabar nép beágyazódott a hatalmas ókori Andronovó-Szintasta, szkíta, hun, óiráni stb. világba. Ez a tény megmagyarázza nyelvünk ótörök, iráni stb. jövevényszavait, díszítőművészetünk, mitológiánk, genetikánk, embertani jellemzőink számos alapvető vonását.

*

Eleink szabirok is voltak meg magyarok is? Talán olyasféle nemzeti tudatuk lehetett, mint a székelyeknek, akik egyúttal magyaroknak is tartják magukat, s ebben semmi ellentétet nem látnak.

Siratás, Budapest-Csepel, Szent József Otthon